

Original Article

การบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร Modern Tourism Management of Bangkok

ธัชชฎาพัฒน์ ยุktananda¹, ปัญจรีย์ จุลไกรอนิสงส์², โสภางค์พักตร์ ทรายเจริญ^{3*}

Taschapat Yuktananda¹, Panjaree Julkraianisong², Sopangpak Raicharoen^{3*}

ARTICLE INFO

Name of Author:

1. ดร.ธัชชฎาพัฒน์ ยุktananda

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกริก

Dr. Taschapat Yuktananda

Faculty of Arts, Krik University,
Thailand.

Email: taschp23@gmail.com

2. ปัญจรีย์ จุลไกรอนิสงส์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Panjaree Julkraianisong

Mahachulalongkornrajavidyalaya
University, Thailand.

Email: panjareeju23@gmail.com

Corresponding Author*

3. ดร.โสภางค์พักตร์ ทรายเจริญ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Dr. Sopangpak Raicharoen

Faculty of Education, Burapha
University, Thailand.

Email: sopangpak23@gmail.com

คำสำคัญ:

การบริหารจัดการยุคใหม่; การท่องเที่ยวยุคใหม่;

กรุงเทพมหานคร

Keywords:

Modern Management; Tourism;
Bangkok

Article history:

Received: 10/07/2023

Revised: 25/07/2023

Accepted: 05/09/2023

Available online: 25/09/2023

How to Cite:

Yuktananda, T., Julkraianisong, P.,
Raicharoen, S. (2023). Modern Tourism
Management of Bangkok. Journal of
Dhamma for Life, 29(3), 53-65.

ABSTRACT

The purposes of this research are as follows: 1) to study about modern tourism management of Bangkok 2) to analyze context of the problem in modern tourism management of Bangkok 3) to study and find the method to manage modern tourism management of Bangkok. This research used a quantitative research design. The sample group used were 400 people in the Lat Phrao area of Bangkok using a questionnaire to collect data. Then the data was analyzed using ready-made programs for social science research.

The research found that

Conditions of problems in modern tourism management in Bangkok. The primary variables in all aspects were found to be at a moderate level (\bar{x} =3.05 S.D.=0.96), arranged in order from highest to lowest as follows. In terms of work methods, it is at a moderate level (\bar{x} =3.21 S.D.=1.07). In terms of planning, it is at a moderate level (\bar{x} =3.17 S.D.=1.01). In terms of operations, it is at a moderate level (\bar{x} =3.04 S.D.=0.90). In terms of speed, it is at a level. Moderate (\bar{x} =2.98 S.D.=0.93) and problem solving at the moderate level (\bar{x} =2.86 S.D.=0.91), respectively.

Guidelines for managing tourism in the modern era of Bangkok, the dependent variables, overall in all aspects, were found to be at a moderate level (\bar{x} =3.15 S.D.=0.91), arranged in order from highest to lowest as follows. The needs aspect is at a moderate level (\bar{x} =3.26 S.D.=0.96), the administration aspect is at a moderate level (\bar{x} =3.14 S.D.=0.83), and the satisfaction aspect is at a moderate level (\bar{x} =3.06 S.D.=0.94), respectively.

The importance value of the factors influencing modern tourism management of Bangkok from all aspects significantly are operation method aspect X_4 and problem-solving aspect X_5 . Both independent variables have coefficient of the predictor in raw score (b) equals 0.521 and 0.336 respectively.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาของการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร และ 3) เพื่อศึกษาหาแนวทางในการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นประชาชนในเขตลาดพร้าวกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัยพบว่า

สภาพปัญหาการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ตัวแปรต้น โดยรวมทุกด้าน พบว่า อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.05$ S.D.=0.96) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านวิธีปฏิบัติงาน อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.21$ S.D.=1.07) ด้านการวางแผน อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.17$ S.D.=1.01) ด้านการดำเนินงาน อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.04$ S.D.=0.90) ด้านความรวดเร็ว อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=2.98$ S.D.=0.93) และด้านการแก้ไขปัญหา อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=2.86$ S.D.=0.91) ตามลำดับ

แนวทางในการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ตัวแปรตาม โดยรวมทุกด้าน พบว่า อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.15$ S.D.=0.91) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านความต้องการ อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.26$ S.D.=0.96) ด้านการบริหาร อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.14$ S.D.=0.83) และด้านความพึงพอใจ อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.06$ S.D.=0.94) ตามลำดับ

ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร โดยรวมทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ ด้านวิธีปฏิบัติงาน X_4 ด้านการแก้ไขปัญหา X_5 ตัวแปรอิสระทั้ง 2 ตัวมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ 0.521 และ -0.336 ตามลำดับ

บทนำ

การท่องเที่ยววิถีใหม่หรือการท่องเที่ยวแบบ New Normal เป็นการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ซึ่งนักท่องเที่ยวจะต้องปรับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเพื่อป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากโควิด 19 ด้วยการปรับวิถีการดำรงชีวิตใหม่ อาทิ การเว้นระยะห่างทางสังคม การปฏิบัติตามมาตรการป้องกันโรคของกระทรวงสาธารณสุข รวมถึงผู้ประกอบการต้องปรับตัวเพื่อรองรับรูปแบบการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนไปด้วย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้ก่อให้เกิดการสร้างนวัตกรรมเพื่อการท่องเที่ยววิถีใหม่ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวและช่วยกระตุ้นการท่องเที่ยวไทยในช่วงหลังการแพร่ระบาดของโรคดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้กำหนดนิยามเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยววิถีใหม่ หรือที่เรียกว่าพฤติกรรมแบบ “BEST” ประกอบด้วย 1) B-Booking คือ การจองเพื่อใช้บริการล่วงหน้า

เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถจัดสรรบริการให้สอดคล้องกับแนวปฏิบัติด้านสาธารณสุข ทั้งการจำกัดจำนวนคน และการรักษาระยะห่างระหว่างบุคคล 2) E-Environment เป็นการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 3) S-Safety เป็นการเน้นเรื่องความปลอดภัย โดย ททท. ร่วมกับกระทรวงสาธารณสุขจัดทำโครงการยกระดับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยมาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัย (Amazing Thailand Safety & Health Administration: SHA) ซึ่งมีการมอบตราสัญลักษณ์ให้กับผู้ประกอบการที่ผ่านการรับรองตามมาตรฐาน SHA เพื่อเป็นการรับรองความปลอดภัยด้านสุขอนามัยแก่นักท่องเที่ยว และ 4) T-Technology เป็นการนำเทคโนโลยีมาช่วยเพิ่มคุณค่าและประสบการณ์การท่องเที่ยว เช่น การใช้แพลตฟอร์ม Smart Map เพื่อช่วยในเรื่องการเดินทางของนักท่องเที่ยวให้สะดวกสบายและปลอดภัย เป็นต้น (คณาธิปไตย, 2565)

ปัจจุบันการท่องเที่ยวมีการแข่งขันให้ทันสมัยมากขึ้นปัญหาการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ในปัจจุบันถือได้ว่าเป็นยุคที่ต้องปรับเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัยเพื่อให้ทันนักท่องเที่ยวสนใจและพบสิ่งที่น่าตื่นตาตลอดจนสนใจที่จะมาท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานครที่สำคัญให้สามารถแข่งขันกับนานาชาติได้แม้กระทั่งในประเทศก็เช่นเดียวกัน สังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเป็นผลมาจากทางด้านเศรษฐกิจและสังคมทำให้ค่านิยมขนบธรรมเนียมประเพณีเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากมนุษย์แต่ละคนจะมีประสบการณ์ตรงตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิตที่ต่างมีความแตกต่างกันมีวิถีการดำเนินชีวิตในแต่ละช่วงวัยที่แตกต่างหลากหลายโดยเฉพาะในยุคโลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วก่อให้เกิดการตัดสินใจและบทบาทหน้าที่ที่ตีสู้สังคมขนาดใหญ่ในระดับประเทศได้ (ธัญญาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2565)

สังคมปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร มนุษย์ถือว่าเป็นสัตว์สังคม จึงเป็นธรรมชาติที่มนุษย์จะต้องมีการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน มีการทำงานและแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบตามบทบาทของแต่ละคน มนุษย์จึงได้รับความสะดวกสบายจากวิทยาการทางการสื่อสารและเทคโนโลยีสมัยใหม่เหล่านั้น แต่ในขณะเดียวกันก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาอย่างมากมาย ทั้งปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ปัญหาทางสังคมและการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมรวมถึงสิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมส่งผลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ (ธัญญาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2562)

ปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง ผู้คนในสังคมทั้งเด็กและผู้ใหญ่สามารถที่จะเข้าถึงเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ได้อย่างสะดวกมากขึ้น แต่เนื่องด้วยปัจจุบันทั่วโลกกำลังเผชิญกับสถานการณ์การแพร่กระจายเชื้อ COVID-19 จึงทำให้การเว้นระยะห่างทางสังคมถูกนำมาเป็นข้อกำหนดที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรมของผู้คนในหลายประเภท (ธัญญาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2565) สรุปประเด็นปัญหาของสังคมในปัจจุบันมีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการบริหารจัดการในยุคใหม่ทุกองค์การต้องปรับเปลี่ยนและแข่งขันกันให้ทันสมัยยิ่งขึ้นไม่ว่าจะเป็นภาครัฐภาคเอกชนตลอดจนภาคประชาชน เป็นต้น การบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่มีการแข่งขันต้องแก้ไขปัญหาด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น ให้บริหารทันกับยุคใหม่ไม่ว่าจะนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมารองรับการให้บริการด้านการท่องเที่ยวยุคใหม่ให้กับนักท่องเที่ยวในยุคโควิด 19 ถึงแม้โควิด 19 จะซาลงแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าโรคนี้อาจหายไป ดังนั้น การบริหารจัดการในยุคใหม่ต้องมีการ

ป้องกันไว้ตลอดเวลาหรือเตรียมความพร้อมไว้เสมอไม่ปล่อยผ่านเพราะถ้าโรคโควิด 19 กลับมาระบาดใหม่จะได้รับมือได้ทันทีนั่นเอง

ภาคการท่องเที่ยวถือเป็นเครื่องยนต์หลักที่ช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยตลอดหลายปีที่ผ่านมา โดยในปี 2562 รายได้จากการท่องเที่ยวอยู่ที่ 3.0 ล้านล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 17.8 ของผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP) โดยแบ่งเป็นรายได้ของการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวต่างชาติมูลค่า 1.91 ล้านล้านบาท และรายได้จากการท่องเที่ยวภายในประเทศ 1.08 ล้านล้านบาท นอกจากนี้บริการทางการท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง อาทิ ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจการขนส่ง ยังช่วยให้เกิดการจ้างงานภายในประเทศอีกด้วย โดยในปี 2562 พบว่ามีแรงงานเกี่ยวข้องกับภาคการท่องเที่ยว จำนวน 4.4 ล้านคน จากจำนวนแรงงานทั้งหมด 37.6 ล้านคน หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 11.6 ของการจ้างงานทั้งหมด โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของการจ้างงานในสาขาต่าง ๆ ของภาคการท่องเที่ยว พบว่าสาขาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม มีสัดส่วนร้อยละ 52.3 ของสาขาการท่องเที่ยวทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ สาขาการบริการโรงแรมและที่พัก และสาขาการขนส่งผู้โดยสารทางรถยนต์ที่มีสัดส่วนเท่ากันที่ร้อยละ 12.96 ของสาขาการท่องเที่ยวทั้งหมดอย่างไรก็ดี ในช่วงต้นปี 2563 การท่องเที่ยวได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด-19 ทำให้ทั่วโลกมีการออกมาตรการจำกัดการเดินทาง โดยในส่วนของประเทศไทย ภาครัฐมีการประกาศล็อกดาวน์เพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโควิด-19 ส่งผลให้ในช่วงไตรมาส 2 และ 3 ของปี 2563 ไม่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย และแม้ว่าสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 จะมีแนวโน้มที่ดีขึ้นจนทำให้ไตรมาส 4 ปี 2563 ได้มีการอนุญาตให้นักท่องเที่ยวต่างชาติประเภท Special Tourist VISA (STV) เดินทางเข้าประเทศไทยได้ แต่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาเที่ยวไทยได้เพียง 10,822 คน ส่งผลให้ในปี 2563 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย 6.7 ล้านคน ลดลงจากปี 2562 ถึงร้อยละ -83.2 ต่อปี และมีรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติเพียง 3.3 แสนล้านบาท ลดลงร้อยละ -82.6 ต่อปี ซึ่งเป็นการหดตัวสูงสุดเป็นประวัติการณ์ และจากที่เคยมีรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติถึง 1.91 ล้านล้านบาทในปี 2562 ซึ่งเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เศรษฐกิจไทยในปี 2563 หดตัวลงถึงร้อยละ -6.2 ต่อปี ขณะที่ปี 2564 สถานการณ์การท่องเที่ยวของชาวต่างชาติยังคงได้รับผลกระทบรุนแรงต่อเนื่องจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ที่มีการกลายพันธุ์เป็นสายพันธุ์เดลต้าซึ่งมีความรุนแรงของโรคและสามารถแพร่กระจายได้เร็วขึ้น ทำให้รัฐบาลหลายประเทศยังคงมีการใช้นโยบายจำกัดการเดินทางระหว่างประเทศ โดยเฉพาะการใช้นโยบายควบคุมโควิด-19 เป็นศูนย์ (Zero-Covid-19) ของประเทศจีนตั้งแต่เกิดการแพร่ระบาดจนถึงปัจจุบัน ทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาเที่ยวไทยเพียง 4.3 แสนคน ลดลงจากปี 2563 ที่ร้อยละ -93.6 ต่อปี ขณะที่ข้อมูลจากข้อมูลของ World Tourism Organization a UN Specialized Agency (UNWTO) ระบุว่าการท่องเที่ยวทั่วโลกก็ยังคงหดตัวสูงที่ร้อยละ -71.0 ซึ่งสอดคล้องกับการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ลดลงร้อยละ -55.15 ในปี 2565 สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 มีแนวโน้มปรับตัวดีขึ้น ส่งผลให้รัฐบาลแต่ละประเทศ รวมถึงประเทศไทยได้ผ่อนคลายมาตรการควบคุมโควิดลง ส่งผลให้การท่องเที่ยวมีแนวโน้มปรับตัวดีขึ้น (กาญจนา จันทระจิต และคณะ, 2565)

ตั้งแต่มีการแพร่ระบาดของโควิด 19 ภาคการท่องเที่ยวไทยได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง จำนวนนักท่องเที่ยวลดลงมากและผันผวนตามสถานการณ์การแพร่ระบาดและมาตรการของภาครัฐ โดยเฉพาะช่วงล็อกดาวน์ที่จำกัดการเดินทางทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม หลังจากสถานการณ์เริ่มบรรเทาลง ภาครัฐมีมาตรการกระตุ้นการท่องเที่ยวในประเทศ และเริ่มเปิดประเทศในช่วงปลายปีที่ผ่านมา ส่งผลให้ในครึ่งแรกของปี 2565 จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย กลับมาอยู่ที่ประมาณ 93 ล้านคน หรือ 40% ของช่วงก่อนโควิด 19 ขณะที่นักท่องเที่ยวต่างชาติ กลับมาอยู่ที่ประมาณ 2 ล้านคน หรือราว 5% ของช่วงก่อนโควิด 19 แต่การฟื้นตัวนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของความท้าทายใหม่เท่านั้น ก่อนเกิดการแพร่ระบาดของโควิด 19 ประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาสูงถึง 40 ล้านคนต่อปี จากหลากหลายสัญชาติ แต่ละกลุ่มมีพฤติกรรมการใช้จ่ายแตกต่างกันออกไป อาทิ นักท่องเที่ยวชาวจีน ที่มักเดินทางเป็นกลุ่มใหญ่กับกลุ่มทัวร์ ชอบช้อปปิ้งและมียอดซื้อของฝากสูงกว่านักท่องเที่ยวชาติอื่น ขณะที่นักท่องเที่ยวยุโรปต้องการมาพักตากอากาศ เพื่อหลีกเลี่ยงอากาศหนาว ชื่นชอบการเดินทางด้วยตัวเอง พักแรมอยู่ที่ใดที่หนึ่งเป็นระยะเวลานาน นิยมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และท่องเที่ยวยามค่ำคืน เป็นต้น ภายหลังจากการแพร่ระบาดของโควิด 19 มูลค่าหลักของธุรกิจท่องเที่ยวไทยเปลี่ยนจากนักท่องเที่ยวต่างชาติมาเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งมีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อทริปน้อยกว่า และยังมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวที่แตกต่างจากนักท่องเที่ยวต่างชาติอย่างชัดเจน โดยลูกค้าชาวไทยส่วนใหญ่มีระยะเวลาการเข้าพักที่ค่อนข้างสั้นในช่วงวันเสาร์-อาทิตย์ หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ ท่องเที่ยวข้ามภูมิภาคหรือจังหวัดใกล้เคียง และมักเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนตัวหรือเดินทางเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพราะกังวลเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโควิด 19 ดังนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่จึงถูกใช้ไปกับเฉพาะค่าที่พักและค่าอาหารในระยะสั้น ๆ แตกต่างจากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อทริปสูงกว่า เนื่องจากเดินทางมาไกลกว่า (ณัฐอร เบญจปฐมรงค์ และ ชุตিকা เกียรติเรืองไกร, 2565)

กรุงเทพมหานคร เมืองหลวงของประเทศไทยนั้นมีประวัติและความเป็นมาอย่างยาวนาน เนื่องจากเป็นศูนย์กลางแห่งการปกครอง การขนส่ง เศรษฐกิจและอื่น ๆ อีกมากมาย ทำให้กรุงเทพเป็นเมืองที่สำคัญมากแห่งหนึ่งของประเทศไทย นอกจากนี้ กรุงเทพยังเป็นอีกหนึ่งเมืองที่มีบทบาทสำคัญของโลกในเรื่องของการท่องเที่ยวที่เรียกได้ว่า เป็นสิ่งที่ทำให้กรุงเทพเติบโตอย่างต่อเนื่องและดังเป็นที่รู้จักในสายตาของชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก จากผลสำรวจของมาสเตอร์การ์ดที่จัดอันดับให้ กรุงเทพมหานครเป็นเมืองที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวมากที่สุดในโลกกว่า 22 ล้านคน ทำให้กรุงเทพได้กลายเป็นจุดหมายปลายทาง (Destinations) หลักสำหรับการท่องเที่ยวพักผ่อนของนักท่องเที่ยวต่างชาติ นอกจากนี้กรุงเทพยังมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญและเป็นแลนด์มาร์คที่โด่งดังไปทั่วโลกอยู่มากมาย ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม (Dayself, 2022)

สรุปผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานครวิเคราะห์และสังเคราะห์จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาผู้วิจัยคิดว่า ในปัจจุบันประสบปัญหาการท่องเที่ยวที่ซบเซาเนื่องจากเป็นผลมาจากสถานการณ์โควิด -19 ในช่วงระยะเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมา สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ประสบปัญหาเรื่องรายได้ที่ลดลงอย่างชัดเจนเพราะพฤติกรรมของประชาชนมีการเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ประชาชนอยู่แต่กับบ้าน จากปัญหาที่เกิดขึ้น การบริหารจัดการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงมีความจำเป็นที่

จะต้องบริหารจัดการท่องเที่ยวให้กลับมาคึกคักเหมือนเดิม ซึ่งจังหวัดกรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทยที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวเป็นเมืองเศรษฐกิจ และในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากไหลเข้ามาท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถต่อยอดพัฒนาเศรษฐกิจให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร เพื่อที่จะนำไปแก้ไขและพัฒนาเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาของการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อวิเคราะห์ค้นหาตัวแปรเกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร จากนั้นนำตัวแปรที่วิเคราะห์ได้ทางสถิติไปสร้างแนวทางแบบสอบถามสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกแล้วนำมาสังเคราะห์สร้างเป็นแนวทางในการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชน หน่วยงานภาครัฐ ผู้ประกอบการในเขตพื้นที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 5,494,932 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยที่ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่มีจำนวนมาก มีความแตกต่างกันระหว่างหน่วยสุ่มที่สามารถจำแนกออกเป็นชั้นภูมิ (Stratum) เพื่อให้ข้อมูลที่ได้นั้นมีความครบถ้วน ครอบคลุม และคำนวณหาจำนวนตัวอย่างตามสูตรทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2560)

2. การสร้างเครื่องมือวิจัยเชิงปริมาณที่ใช้ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1) ศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบสอบถาม

2) กำหนดขอบเขตของคำถาม และโครงสร้างของแบบสอบถามให้ครอบคลุมกรอบแนวคิด การวิจัย นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบปรับปรุง แก้ไขแบบสอบถามให้สมบูรณ์

3) นำแบบสอบถามฉบับร่างที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ซึ่งแปลความหมายของคะแนน ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจข้อความนั้นวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

0 เมื่อไม่แน่ใจข้อความนั้นวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ค่า IOC เข้าใกล้ 1.00 ถ้าต่ำกว่า 0.6 ควรจะปรับปรุงข้อคำถามใหม่ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด (Rovinelli & Hambleton, 1977)

4) การตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่แก้ไข และผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปทำการทดสอบ (Try out) จำนวน 40 คน กับประชากรที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำมาทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยใช้วิธีของ Cronbach's Alpha ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.898 จากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยขอความอนุเคราะห์ในการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างในเขตจังหวัดกรุงเทพมหานคร รวบรวมแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนน หลังจากผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาลงรหัสเพื่อวิเคราะห์ ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ จากนั้นนำค่าเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ มาทำการเปรียบเทียบสภาพปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ตามแนวคิดของเบสท์ (John W. Best, 1997) เพื่อใช้ในการแปลความหมาย ค่าเฉลี่ย ผู้วิจัยได้ ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 การบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่ และร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการนำเสนอเป็นตารางใช้สถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ประกอบการอภิปรายผล

2) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 สภาพปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร นำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณโดยใช้วิธีการคัดเลือกตัวแปรแบบเป็นลำดับขั้น (Multiple Regression Stepwise Analysis) ประกอบการอภิปรายผล

3) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 แนวการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาโดยคัดเลือก และจำแนกข้อมูล จัดระเบียบข้อมูลให้เป็นระบบ จัดทำบรรณานุกรมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล แล้วนำข้อมูลไปเขียนเป็นรายงานตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

ผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุตั้งแต่อายุตั้งแต่ 18-30 ปี จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 45.0 รองลงมาคืออายุ 31-50 ปี จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 อายุ 51-60 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 และอายุ 61 ปีขึ้นไป จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ส่วนเป็นเพศหญิง จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 รองลงมาคือเพศชาย จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่ระดับปริญญาตรี จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 และ

สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 และส่วนใหญ่มีอาชีพทั่วไป จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 รองลงมามีอาชีพข้าราชการ จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพปัญหาการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ตัวแปรต้น โดยรวมทุกด้าน

(n=400)

สภาพปัญหาการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ด้านการวางแผน	3.17	1.01	ปานกลาง
ด้านการดำเนินงาน	3.04	0.90	ปานกลาง
ด้านความรวดเร็ว	2.98	0.93	ปานกลาง
ด้านวิธีปฏิบัติงาน	3.21	1.07	ปานกลาง
ด้านการแก้ไขปัญหา	2.86	0.91	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.05	0.96	ปานกลาง

1. สภาพปัญหาการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ตัวแปรต้น โดยรวมทุกด้าน พบว่า อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.05$ S.D.=0.96) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านวิธีปฏิบัติงาน อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.21$ S.D.=1.07) ด้านการวางแผน อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.17$ S.D.=1.01) ด้านการดำเนินงาน อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.04$ S.D.=0.90) ด้านความรวดเร็ว อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=2.98$ S.D.=0.93) และด้านการแก้ไขปัญหา อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=2.86$ S.D.=0.91) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวทางในการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ตัวแปรตาม โดยรวมทุกด้าน

(n=400)

แนวทางในการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ด้านการบริหาร	3.14	0.83	ปานกลาง
ด้านความต้องการ	3.26	0.96	ปานกลาง
ด้านความพึงพอใจ	3.06	0.94	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.15	0.91	ปานกลาง

2. แนวทางในการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ตัวแปรตาม โดยรวมทุกด้าน พบว่า อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.15$ S.D.=0.91) โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านความต้องการ อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.26$ S.D.=0.96) ด้านการบริหาร อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.14$ S.D.=0.83) และด้านความพึงพอใจ อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.06$ S.D.=0.94) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงลำดับตัวแปรพยากรณ์ของการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญเกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร โดยรวมทุกด้าน

(n=400)

ลำดับตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือก	B	S.E.	Beta	t	P-value	Collinearity Statistics	
						Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.792	0.050		15.555	0.000*	0.566	0.755
ด้านการวางแผน X_1	0.215	0.037	0.155	1.031	0.053	-0.070	0.875
ด้านการดำเนินงาน X_2	0.007	0.048	0.006	0.455	0.717	-0.067	0.048
ด้านความรวดเร็ว X_3	0.406	0.020	0.012	24.782	0.060	0.441	0.554
ด้านวิธีปฏิบัติงาน X_4	0.521	0.022	0.310	33.118	0.000*	0.365	0.828
ด้านการแก้ไขปัญหา X_5	-0.336	0.065	-0.126	-1.313	0.000*	-0.450	0.053

$$SE_{est} = \pm 0.03970$$

$$R = 0.955; R^2=0.889; Adj. R^2=0.979; F = 5991.190; p\text{-value} = 0.01$$

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร โดยรวมทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ ด้านวิธีปฏิบัติงาน X_4 ด้านการแก้ไขปัญหา X_5 ตัวแปรอิสระทั้ง 2 ตัวมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ 0.521 และ -0.336 ตามลำดับ

ผู้วิจัยสรุปจากผลการวิจัยได้ตั้งนัยของการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานครนั้นมีปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงหลายด้านในการบริหารจัดการ เนื่องด้วยคำว่ายุคใหม่นั้นมีความหมายและบริบทแตกต่างออกไปจากการบริหารในแบบปกติทั่วไป ซึ่งวิธีการบริหารแบบดั้งเดิมนั้นอาจจะไม่มีประสิทธิผลมากเท่าที่ควรเพราะด้วยยุคสมัยที่เปลี่ยนไป การท่องเที่ยววันนี้เป็นภาคธุรกิจที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ การเมือง หรือแม้แต่โรคภัยที่อุบัติใหม่อย่างกรณีการระบาดของโควิด 19 ที่ผ่านมาซึ่งในการบริหารจัดการยุคใหม่นั้น ผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบต่อการบริหารจัดการของกรุงเทพมหานครต้องมีความก้าวทันต่อเหตุการณ์บ้านเมืองในโลกยุค

ใหม่ที่เปลี่ยนแปลงรวมถึงการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้เพื่อเป็นการพัฒนาและฟื้นฟูไปในตัวเพื่อป้องกันผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในภาคหน้า

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการศึกษาสภาพปัญหาการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ด้วยปัญหาด้านวิธีปฏิบัติงานการตรวจสอบวิเคราะห์พื้นที่ในการปฏิบัติงานเป็น ด้านการวางแผนจัดเตรียมอุปกรณ์ความพร้อมด้านการดำเนินงานทัศนคติของบุคลากรในการทำงาน ด้านความรวดเร็วในการลงจัดการพื้นที่ ด้านการแก้ไขปัญหาการสำรองอุปกรณ์ เป็นปัญหาที่พบเจอมากที่สุดส่งผลให้การบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ยังเกิดข้อบกพร่อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลินจง โพชารี (2562) ซึ่งได้ศึกษา ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการจัดการท่องเที่ยวเขตห้ามล่าสัตว์ป่าคุนล่ำพัน อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม และจากการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคร่วมกันที่ ส่งผลต่อการจัดการท่องเที่ยวเขตห้ามล่าสัตว์ป่าคุนล่ำพัน สามอันดับแรก เมื่อเรียงตามลำดับมากไปหาน้อย ได้แก่ 1. ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ทั้งจากปัญหานักท่องเที่ยวบุกรุกป่า ปัญหาความแห้งแล้งของพื้นที่ รวมไปถึงปัญหาขาดการพัฒนากิจกรรมทางการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง 2. การขาดการมีส่วนร่วมของชุมชนโดยรอบป่าคุนล่ำพัน ทั้งผู้นำชุมชนและประชาชน และ 3. ขาดการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารระหว่าง หน่วยงานภาครัฐกับผู้นำชุมชน ส่งผลทำให้ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของป่าและการจัดการป่าอย่างถูกต้องประกอบกับประชาชนส่วนใหญ่มีภาระหน้าที่ในการประกอบอาชีพ และการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารยังไม่ดีพอ

2. จากการศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ตัวแปรตาม ควรตรวจสอบคุณภาพความถูกต้องในการปฏิบัติงานกำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติงานเอาใจใส่แบ่งจัดสรรหน้าที่ให้กับหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างชัดเจนและตรวจสอบวิเคราะห์พื้นที่ในการปฏิบัติงาน วางแผนกำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดประสิทธิผล วิเคราะห์ปัจจัยในการบริหาร วางแผนกลยุทธ์ที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวพูดคุยถึงปัญหาและวางแผนของบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และจัดเตรียมอุปกรณ์ความพร้อมให้พร้อมกับการทำงาน คอยเช็คประสิทธิภาพของอุปกรณ์ในการทำงาน มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบระเบียบได้ดำเนินงานตามแผนที่ได้วางเอาไว้ การแนะนำ การดูแลเอาใจใส่ การเตรียมความพร้อม ศักยภาพในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทินวัฒน์ แสงศิลา (2563) ซึ่งได้ศึกษา แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวหาดสวนหิน บ้านดงคำโพธิ์ ตำบลปลาไหล อำเภวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร และจากการศึกษาพบว่า สภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวหาดสวนหิน ทั้ง 14 ด้าน ได้แก่ ด้านสาธารณูปโภคโครงสร้างพื้นฐาน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการรวมกลุ่มของประชาชนด้านคมนาคมท่องเที่ยว ด้านเข้าถึงบริการ ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านความรับผิดชอบ ด้านบริบทพื้นที่ วิถีชีวิต ด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณี ด้านความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการวางแผน ด้านการดึงดูดนักท่องเที่ยว ด้านสินค้าและผลิตภัณฑ์ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนแนวทางในการดำเนินการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวหาดสวนหินนั้น เป็นการบริหารจัดการโดยชุมชนในด้านต่าง ๆ ของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เช่น ด้านงบประมาณ ด้านสาธารณูปโภค และด้านอบรมให้ความรู้

เป็นต้น ซึ่งมีหน่วยงานภาครัฐเป็นผู้ช่วยเหลือสนับสนุนให้ชุมชนสามารถดำเนินการได้อย่างเข้มแข็งและเกิดความยั่งยืน ส่งผลให้แหล่งท่องเที่ยวหวาดสวนหินสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต

3. จากการศึกษาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ได้แก่ ด้านวิธีปฏิบัติงาน และด้านการแก้ไขปัญหา เนื่องด้วยการตรวจสอบคุณภาพความถูกต้อง การกำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติงานเป็นสิ่งสำคัญ ความตั้งใจในการปฏิบัติงาน คอยสอบถามปัญหาจากประชาชน ปรับเปลี่ยนแนวทางการทำงานที่มีความถูกต้อง แก้ไขปัญหาต่าง ๆ รวมถึงความผิดพลาดหน้าที่ของหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชยุต จิตธำรงสุนทร (2558) ซึ่งได้ศึกษา การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอำเภอเชียงของในฐานะอำเภอชายแดน และจากการศึกษาพบว่า 1) บริบทการท่องเที่ยวอำเภอเชียงของพบว่า มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพมากมายแต่ขาด การพัฒนาวัฒนธรรมของชาวไทลื้อเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเชียงของที่โดดเด่น การท่องเที่ยวข้ามแดนเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวก่อนเปิดใช้สะพานมิตรภาพแห่งที่ 4 เมื่อเปิดใช้สะพานแล้วนักท่องเที่ยวเดินทางข้ามแดนเชียงของแห่งใหม่สะดวกมากขึ้น และเกิดการการลงทุน และพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 2) ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอำเภอเชียงของ พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ มีความพึงพอใจในแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยว เชิงวิถีชีวิตชนบทมาก ด้านการบริการการท่องเที่ยวของภาครัฐและภาคเอกชนยังไม่เป็นที่ประทับใจ ยังขาดแหล่งให้ข้อมูลบริการด้านการท่องเที่ยว การเดินทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวยังไม่สะดวก 3) การพัฒนายุทธศาสตร์ท่องเที่ยวอำเภอเชียงของ ปี พ.ศ.2558 - พ.ศ. 2561 เน้นให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงในกรอบความร่วมมือภูมิภาคลุ่มน้ำโขงตอนบน และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว 4) รูปแบบการท่องเที่ยวแบบเชื่อมโยง (LINKED Tourism Model) เป็นรูปแบบที่เหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) ควรมีการจัดกิจกรรมส่งเสริม เชิญชวนนักท่องเที่ยวมากขึ้นโดยเน้นความสำคัญไปที่การนำแนวคิดเทคโนโลยีใหม่ในการอำนวยความสะดวกมาเป็นจุดเสริมในการดึงดูดนักท่องเที่ยวว่าประเทศไทยนั้นมีการพัฒนาตอบรับต่อโลกยุคใหม่ มีความรวดเร็วและมีมาตรฐานสากล

2) ควรมีการรณรงค์ให้กลุ่มประชาชนผู้อยู่ในกรุงเทพมหานคร รวมถึงภาคเอกชนได้เข้ามีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นและรับรู้ถึงการพัฒนานโยบายการบริหารจัดการท่องเที่ยวในจังหวัดกรุงเทพมหานครเพื่อร่วมกันระดมความคิดเห็นให้การบริหารจัดการสอดคล้องถึงสภาพปัญหาความต้องการที่เกิดขึ้นจริงในพื้นที่

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1) ควรมีการร่วมมือกับสื่อสากลเพื่อเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว ค่านิยม และวัฒนธรรมรวมถึงจุดเด่นของจังหวัดกรุงเทพมหานคร เพื่อแสดงให้เห็นว่ากรุงเทพมหานครพร้อมต้อนรับนักท่องเที่ยวและมีการรองรับที่ดีสอดคล้องต่อแนวคิดในยุคใหม่

2) ควรมีการสำรวจและวิเคราะห์ติดตามผลลัพธ์ของการจัดการบริหารการท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครอย่างต่อเนื่อง เพื่อประเมินและต่อยอดพัฒนาการบริหารจัดการด้วยแนวคิดและเทคโนโลยีใหม่ๆต่อไปเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทสภาพสังคมโลกในยุคใหม่ รวมถึงปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่บกพร่อง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1) ควรมีการศึกษาการจัดการบริหารการท่องเที่ยวยุคใหม่ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่เจาะลึกถึงข้อมูลเชิงคุณภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงเนื้อหาและเชิงวิเคราะห์เพื่อนำมาซึ่งปัจจัยที่จะเป็นแนวทางการบริหารจัดการต่อไปเพื่อตอบรับกับโลกยุคใหม่ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

2) ในส่วนของกรวิจัยครั้งต่อไป หลังจากที่ได้มีการดำเนินการตามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ของกรุงเทพมหานคร ควรจะเพิ่มเนื้อหาสาระเชิงปฏิบัติ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการบริหารจัดการท่องเที่ยวยุคใหม่ และผลลัพธ์หลังการนำแนวคิดการจัดการบริหารยุคใหม่ไปปรับใช้ให้ครอบคลุมมากขึ้น เพื่อนำมาวิเคราะห์และวิจัยหาแนวทางพัฒนาและแก้ไขได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่องต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2560). การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Window (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามลดา.
- กาญจนา, พิมพ์พากรณ์, ธัญลักษณ์ และ ศุภชัย. (2565). การท่องเที่ยวไทยฟื้นตัวแล้วหรือยัง?. สืบค้น 10 มกราคม 2566, จาก www.fpojournal.com/thai-tourism-situation/.
- คณาธิป ไกยชน. (2565). นวัตกรรมเพื่อการท่องเที่ยววิถีใหม่. สืบค้น 13 กันยายน 2566, จาก <https://library.parliament.go.th/index.php/th/radioscript/rr2565-feb6>.
- ชยุต จิตธำรงสุนทร. (2558). การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอำเภอเชียงของในฐานะอำเภอชายแดน. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภูมิภาคน้ำโขงและสาละวินศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ณัฐอร เบญจปฐมรงค์ และ ชุตিকা เกียรติเรืองไกร. (2565). การเปลี่ยนแปลงภาคการท่องเที่ยวไทยกับก้าวต่อไปหลังเปิดประเทศ. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2566, จาก www.bot.or.th/Thai/BOTMagazine/Pages/25650392TheKnowledge_Travel.aspx.
- ทินวัฒน์ แสงศิลา. (2563). แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวหาดสวนหิน บ้านดงคำโพธิ์ ตำบลปลาไหล อำเภอวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร. วารสารปัญญาปณิธาน, 5(1), 189-202.
- ธศรัฐษาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2562). พุทธจริยศาสตร์: ทางเลือกของการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร ปีที่ 6 ฉบับพิเศษ.

- ธัชัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2565). กระบวนการใกล้เคียงข้อพิพาทโดยพุทธสันติวิธีของศาลเยาวชน และครอบครัวกลาง. ดุษฎีนิพนธ์ หลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสันติศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ธัชัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2565). การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอน แบบออนไลน์ ภายใต้สถานการณ์การแพร่ของเชื้อไวรัส COVID-19. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร 10(3).
- ลินจง โพชารี. (2562). ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการจัดการท่องเที่ยวเขตห้ามล่าสัตว์ป่าดูนลำพัน อำเภอนาเชือก จังหวัดมหาสารคาม. งานวิจัย คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Best, John W. (1997). Research in Education. ed., Englewood Cliffs, New Jersey. Prentice
- Dayself. (2022). ทำความรู้จัก 'กรุงเทพมหานคร' เมืองแห่งจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวของโลก. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2566, จาก www.dayself.com/ทำความรู้จัก-กรุงเทพฯ/.
- Rovinelli & Hambleton. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. Dutch Journal of Educational Research.
- Taro Yamane. (1973). Statistics: An Introductory Analysis. 3rdEd. New York. Harper and Row Publications.